

[Jørgen Jørgensen.]

Kirken skal ikke komme og kræve det ene eller det andet. Kirken skal vise tillid og være taknemlig over, at skolen tager denne opgave op, og der er god grund til for alle, der er tilhængere af kristendomsundervisningen i børneopdragelsen, at være folkeskolens lærere taknemlig for, at denne del af skolens gerning bliver varetaget så samvittighedsfuldt og ansvarsbevidst, som tilfældet er. Det er naturligt, at der er kontakt mellem kirken og skolen, og det er bl. a. det, der skal være formålet med, at forældrene får større indflydelse ved skoletilsynet, at man derigennem skaber kontakt også med hensyn til kristendomsundervisningen ligesom med hensyn til den øvrige undervisning mellem skolen og de forældre, der sender børnene til skolen. Når i øvrigt forældrene i overvejende grad i Danmark på eget ansvar og frivilligt lader deres børn døbe og for de flestes vedkommende også lader børnene komme til konfirmationsforberedelse, så er det kun rimeligt, at præsten har mulighed for at få kendskab til kristendomsundervisningen i skolen.

Forholdet mellem skolen og kirken skal bygge på gensidig tillid. Kirken skal ikke føre tilsyn, og der skal ingen overordnet eller underordnet være. Kirken vil stå sig ved i dette forhold som i alle andre forhold at tjene og ikke gøre forsøg på at herske og bestemme. Jeg vil derfor anse det for meget lykkeligt, om man nu kunne samles om en affattelse af bestemmelsen om præstens stilling som den, der er kommet til udtryk i lovforslaget, og jeg vil give tilsagn om at støtte bestræbelserne for at få denne bestemmelse gennemført.

Jeg ser med stor tilfredshed på, at man giver skoledirektionerne større myndighed, større mulighed for at træffe afgørelser, som nu ellers skal gå til ministeriet, hvorved man fremtidig kan forenkle administrationen, få sagerne hurtigere afgjort og spare ministeriet for arbejde, hvilket ministeriet kun kan se på med tilfredshed. Det vil være en indrømmelse overfor befolkningen i henseende til sagernes hurtige afgørelse og den lettere kontakt mellem skoledirektionen og befolkningen.

Jeg mener også, det er rigtigt, at provsten ikke i fremtiden skal være født medlem af skoledirektionen. Det er en naturlig udvikling, at de fødte medlemmer viger pladsen for de folkevalgte repræsentanter, og kommer provsten herefter i skoledirektionen, hvad tilfældet utvivlsomt vil blive nogle steder, vil det vise sig, at hans indflydelse ikke svækkes derved, tværtimod.

Det er med stor tilfredshed jeg ser, at der er foreslået en fast og forhåbentlig endelig ordning for amtsskolekonsulenterne. Det har taget en urimelig lang tid at få gennemført en ordning, der er forsvarlig både overfor de skoler, konsulenterne hidtil har virket ved, og forsvarlig overfor konsulenterne selv. Den undtagelsesstilling i sammenligning med andre, der er ansat i det offentlige tjeneste, som amtsskolekonsulenterne har efter den gældende lov, er der ingen rimelig grund til at opretholde. Amtsskolekonsulenterne har udført et arbejde, der har skabt respekt i alle kredse af befolkningen. De har i det praktiske liv selv formet et arbejdsgrundlag, der svarer til det, som var hensigten: at være rådgivere og vejledere for befolkningen i amtet såvel som for lærerne og for de offentlige myndigheder, og en diskussion om amtsskolekonsulenternes beføjelser er i dag temmelig overflødig. Det er i praksis fastslået gennem de næsten 15 år, der er gået, siden ordningen blev gennemført, at amtsskolekonsulenterne er et nyttigt og værdifuldt led i hele vor skoleordning, som ingen, der har med de praktiske ting at gøre, tænker på at ændre. Konsulenternes beføjelser har formet sig gennem praksis på en sådan måde, at ingen betragter disse konsulenter som nogle embedsmænd, der vil søge at ensrette skolevæsenet ude i landet, men man betragter netop konsulenterne som de gode og forstandige rådgivere for såvel lærere som offentlige myndigheder, som det var hensigten at de skulle være, da denne ordning blev gennemført.

Det er tilfredsstillende, at der nu gives mulighed for, at der kan ansættes en konsulent for særundervisning. Det er uomtvisteligt rigtigt, at der rundt om i skolerne findes mange børn, som ikke får det ud af undervisningen, der var mulighed for, hvis den pågældende lærer var opmærksom på, hvad der egentlig var skyld i, at barnet ikke kunne følge med. Der kan en kyndig pædagog, en lærer, der har erfaring i skolearbejde, være en god vejleder for lærerne i skolerne, og jeg tror, det vil kunne føre til gode resultater, at en kyndig pædagog kan komme rundt i skolerne og være lærerne behjælpelig med at tilrettelægge den undervisning, som kan passe for børn med de vanskeligheder, som disse børn nu kan have at kæmpe med.

Med hensyn til spørgsmålet om læreren, der er kommet i misforhold til sin skolekreds, et spørgsmål, som har været omtalt af flere ordførere her i dag, tror jeg, at den løsning, som nu foreslås, er god og tilfredsstillende. Jeg tror ikke, det tjener noget formål at